

лири⁴⁴, той настоява пловдивските гърци също да подкрепят своите вестници и успява да осигури субсидия от 1000 гр. от Бачковския манастир за абонамент на Воден, Куклен и Пещера за в. „Неологос“⁴⁵. В заключение можем да кажем, че Скорделис е човекът с най-голям принос за представянето и защитата на гръцката кауза в Пловдивския регион пред обществото в Цариград, Гърция и Европа.

Сега нека видим как, при липсата на фигура от неговия ранг, е представена българската версия за случващото се в Асеновград в нашия периодичен печат. Срещу гръцкото име Станимака в него понякога вече се ползва Станимен или съвсем побългареното Станимайка⁴⁶. Сведения за географското положение и поминъка на селището се намират на страниците на „Източно време“, „Съветник“ и „Век“, но това са само и единствено препечатки от вестниците „Левант Хералд“ и „Журнал де Константинопол“⁴⁷. Чуждата, а не българската преса, е тази, която ни дава информация за развитието на лозарство, винарство и копирнарство в големи размери, за състоянието на житната и пашкулена реколта, за търговията, за наличието на фабрика за производство на хартия и др. Ролята на българския вестник-ретранслатор на информацията се свежда единствено до несъгласие на редакцията по повод твърденията за гръцкия етнически характер на селището.

Относно информацията за демографската обстановка в Станимака трябва да кажем, че тя еволюира с времето. Първоначално срещаме твърдения, че населението е почти изцяло гръцко /гръкоманско/⁴⁸, след това българите се представят като по-голямата част от жителите⁴⁹ и накрая пресата твърди, че тук има „малко число елини“, които са пришълци и с икономически средства държат в принуда града и региона⁵⁰. С точна цифра се ангажира единствено „Летоструй“, където се посочва, че през 1872 г. българите са 800 венчила⁵¹. Трябва да посочим, че голяма част от тази информация се дава не по инициатива на българските вестници, а като критичен коментар на статистики в гръцката и френска периодика, вероятно писани от Скорделис. Казано с други думи, българската гледна точка за демографския облик на града е в защитна, а не в атакуваща позиция.

Еволюира и отношението към дейността на станимашките българи на църковно-просветното поприще. В периода 1860-1866 г. пресата е изцяло съпричастна към усилията им и дописките са написани в дух на добронамереност. Обществото се информира за физическата заплаха, която тегне над българските първенци, учители, свещеници и обикновени жители при честите ексцесии от страна на гърците. Като успех на българщината през 1862 г. се отбелязва превземането на Мулдавския манастир, но и тук информацията е рефлекс на публикувана в „Кури-